

ELŐFIZETÉSI DÍJ.

számban három holdra
Egész évre . . . 8 ft.
Fél évre . . . 4 -
Negyed évre . . . 2 -

Hirdetéseket és nyilatko-
latokat mindenkor a kiadási-
számban megjelölt árkérek
szerint számít.

Külföldi híradások.

Nadasch, Muzsik és Partics
könyv- és könyvnyomtatás
a városban nyitotta meg
az előfizetéseket és hirdete-
seket küldöndök.

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

TARSA DALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI és SZÉPIRODALMI KÖZLÖNY.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.

számban három holdra
Egész évre . . . 8 ft. 60 kr.
Fél évre . . . 4 - 30 -
Negyed évre . . . 2 - 15 -

Hirdetéseket lapunk szá-
mára a fővárosi válnapot
mindent nagyobb kalföldi
hirdetésekre kizárólag

Szerkesztésig terjedő
Séta utca és a csendes-
utca sarkán Hafner-tele-
házban hova minden a lap
szellemi részét illető köz-
lemények küldendők.
Börnyűségeket és egyéb
szövegeket az előfizetők
nem küldhetnek.

Megjelenik minden héten kétszer: Vasárnap és Csütörtökön.

Szerkesztővel értekezhetni: naponta délelőtt 11 óratól 12-ig.

Egyes szám ára: 10 krajczár.

Minden csütörtök számhoz egy félívre terjedő könyvtalajban
nyomott „regény-csarnok” csatolattik melléklet gyanánt.

Hírlapi hirdetések.

E tárgyról lapunk mult számában csak átalánosságban emlékeztünk meg. Ujabb információ után szükségünk tartjuk a részletekre is kiterjeszkedni. Mult számunkban emittettük ugyan az új végrehajtási törvényt, de nem irányoztuk figyelmünket az abból folyó következményekre, hanem inkább a megyei eljárásság indokolatlan mellőzését reánk vonatkozólag fejtegettük. Jelenleg a végrehajtási törvény ama rendelete fekszik előttünk, mely azt határozza, hogy a fél jogosítva van a végrehajtás útján származott hirdetményt bármely helyi lapban közzétenni s e tekintetben semmiméni önkény nem korlátozható. Mintán tehát a fél — legyen az foglaltató, vagy foglaltatás szenvedett kénye és kedve szerint intézkedhetik a hirdetménynek a helyi lapok bármelyikébe való közzététele felől, nagy kérdés gyanánt merül föl előttünk, hogy ugyan mi akadályozta eddig a peres felteket, illetőleg azok képviselőjét abban, hogy a hirdetményeket lapunknak adják át? Rájöttünk a turpisságra.

Deprimáló hatással lehetett reánk az, hogy mindezt egyetlen ügyvéd sem tisztelt meg bennünket ily hirdetmény átadásával s méltán tekintettük azt ignorálásnak. De újabban meggyőződünk arról, mikép e dolog bibéje a végrehajtók agyafárságában rejlik.

Ugyanis több ügyvéd barátunk említette, hogy meghagyta a helybeli végrehajtóknak, miszerint hirdetményeit a „Zombor és Vidék”-ben tegyék közre. A végrehajtó ez keréken megtagadták és azt állították, hogy nekik rendeletileg meghagyott, hogy a hirdetményeket helyi mas lapban közöljék. Ismertük ugyan a végrehajtási törvényt,

mely ily rendeletek kiadását nem engedi meg, mégis szükségessé tartottuk az ügy iránti kérdészködést.

Mindenünep azt a feleletet nyertük, hogy ily rendelet nem adatott ki s jogszerűen nem is adhatótt ki.

Már most az a kérdés merül föl, hogy valjón mi bírta rá a helyi végrehajtókat, hogy bennünket örökösén mellőzve a hirdetményeket más helyi lapnak adják.

Amnyival inkább kérdés lehetett ez előttünk, mivel egy ügyvéd barátunk a végrehajtó előtt azzal indokolta a kívánságát, hogy a hirdetmény lapunkban közöltessék, hogy mi azt ócsóbban eszközöljük, a végrehajtó mégis makacsul ragaszkodott szokott eljárásához. Mikép fejthető meg tehát e kérdés? . . .

Összejátszás, előleges megbeszélés, vagy geschäfteles forog-e itt szóban? könnyű eltalálni.

De nem addig van.

Mi jogos érdekeinket meg az esetre se akarjuk szem előtt tévesztetni, ha végrehajtóink ezzel geschäfteles furfangjukban megkarosodnának is.

És ezennel ama tiszteletjes kérelemmel járulunk ügybarátaink elé, „méltoztassanak a jövőben jogaikat a hírlapi hirdetmények körül nagyobb eréllyel megvívni.

Keuszerhelyzet ez, mely bennünket barátaink jóindulatának egyenes kikérésére bír, hogy ne látszassunk a vidéki közönség előtt a helybeli intelligencia által teljesen ignorált lapnak, s másrészt, hogy a törvényadta előny a mi existenciánkat épny megkönyvitse, mint minden más vidéki hírlapét.

Egyáltalán nem vélünk e felszólalással vétetni az időmosság ellen, de nem is akarjuk barátaink jóindulatát ugyszólván kiközdülni.

Azóban mint fentebb mondók, nemcsak anyagiilag nehezedik reánk e mellőztetés, hanem erkölcsi tekintetben is. És ha az anyagi csapást önértettel el is viselhetjük, a morális veszteséget a jövőben helyre pótolni eddig kifejtett munkásságunk s tiszta lelkiismeretünk ösztönöz.

Egyébként az eddig állítottak nem elégségesek annak beigazolására, hogy végrehajtóink mily jogellensé önkényességgel járnak el a hírlapi hirdetmények közlése körül; azon leszünk, hogy e tekintetben minél nyomasztóbb adatokat szereztünk és ha egy némely ügyvéd csupa kimeltesésgből elhallgatja végrehajtóink viselt dolgait, mi magunk részéről nem leszünk kimeltesétek és biztosítjuk e basáskodó urakat, hogy megtörjük szavaikat. — Jöveve ez úgyben többet.

Városi zálogház-intézetek.

Korunkban a tarsadalmi kérdések nagy fontosságát nyertek; mindentelé azt látjuk, hogy odaigyeleznék, miszerint a tarsadalmi bajoknál segítsenek, a veszélyeket elhárítsák és megfelelő rendszabályok által legalább enyhítsék azon fájdalmakat, melyeket a kétségkívül létező tarsadalmi sebek okoznak.

Az ily bajok orvoslására nem utolsó eszköz lenne a városi zálogházak intézménye. Vannak ugyan városok, melyekben léteznek zálogházak a „városi” czéggel, de ezek tényleg magán üzora-intézetek, kik a várostól az alsóbb népszájtási törvényes ki szpolgoyására engedélyt kaptak. Hogy a zálogházak nem felélnék meg nemesebb célnak, az csak onnan magyarázható, hogy hazánkban még kevesen bírnak helyes érzelkek ezen intézményről.

Kétségtelen szükség, hogy a zálogházak reformáltak és pedig olyképen, hogy a nyilvános zá-

A „ZOMBOR ÉS VIDÉKE” TÁRSZÁJA.

TALÁNY.

Egy nagy csoda esett szules e világon:

Nincsen sem e földön, nincs Magyarországon
Van a vármegegyben, de nincs a Kunszágon.
Magyarázd meg hát ezt, ha kapsz az újságon.

Van minden városban, de nincsen Egerben,
Vagyon minden vízben, de nincs a tengerben,
Van ottva forrnatlan, de nincsen ezében,
Elder egy vödörben, de nem egy csobortben.

Nincs a Balatonban, van a paptavában,
Nincsen az Etelben, de van a Szávában,
Nincsen a Dunában, de van a Drávában,
Egy rozsz borban sincsen, de van a javában.
Van a völgyekben, nincs a matkájában,
Egy mesterek sincsen, van a tanítványának,
Nincs egy gyümölcsnek sem, de van a szilvának,
Nincsen az almaiak, de van a magvának.

Nem találz te ilyet sem Budán sem Pesten
Elbirja egy veréb, de okor, lo egy sem.
Viseh a vargas, eszmádia egy sem,
Egy volt világ előtt, de kezdetben egy sem.

Nincs a bibliaiban, de van a vers fölött,
Egy irásban sincsen, csak a könyvek között,
Nem volt az Adamnak, neki nem is kellett,
De Eva anyáknak a derekán fénylett.

Nincsen a papának, van a vikárjának,
Van a kovácsnak, nincs a kapitányának,
Nincsen a császárnak, nincsen a királyának,
Van a legszegényebb általvalójának.

Hiába keresed a nyarban vagy télben,
Lelheted a tavasz kelto közepben
Nem találod meg a gyümöleshező őszben,
Csak középe fele egyszer novemberben.

Nincs egy bírónak sem, nincs a tanácsának,
De van a törvényszék hivatalának;
Egy eszmesternek sincs, sem polgármesterének,
De mégis van a Szent István társaságának.

A ki vesmeint óvásdor sorában,
Ne társázd elmedet sokáig hiában,
Nincs ez Ázsiában, sem Európában,
De feltalálható Székeshérváran.

MUTATVÁNY

Müller Gyula

„Profeta” című 5 felvonásos tragédiájából.

(A dráma 1414 körül játszik Kis-Ázsiában. F. kor véres betekkel a moziknek történetében folygözve. A testvér-háború véres temetővé tette a török birodalmat. A kihalik ugy jutottak uralomra, hogy atyjukat, vagy testvérüket légyilkolták. A jelenleg uralkodó szultán I. Mohamed saját testvérét véres polgári háborúban légyilkolta. A szerencsétlen szultáni párthívei részint selyemzsinorral fojtattak meg, részint száműzettek. Így történt Mahmuddal is a korának kitűnő tudósával, a ki nagy-ravagással folytán, mely árulásra készült, Nikaéába száműzöttet, hol bíról polezra emelkedett. A závaros idők nyomasztó súlyát leginkább érezték a keresztények, a kik Kis-Ázsia kikötő városában viruló kereskedelmet alkották. A barbár török fajgyűlölete vad dühvel tört a keresztények ellen, s állig múlt nap, meilyn a fajgyűlölet egy véres áldozatot ne követelt volna. Ily körülmények között lépett föl Borekühöze Musztafa, tragédiánk hőse, a ki a kereszténységet a mohamedanisussal egye-

síteni óhajtja, hogy ez által a béke és egyetértés keresztény s muzulmán között örök idokro létrejöjjön. A merész terv, mely az akkori viszonyok között éppen nem volt nevétséges, s nagy hatergőnynek látszott az egész világba nézve, csakhamar utat tört magának a fanatikus nép között, mely Musztafát, kinek ékesszóló tehetsége új vallási dogmait könnyű szerrel oltá a szivekbe, profeta gyanánt tisztelte s ugyszólván báványozta. Miként az előidok profétái, Musztafa is a pusztában hirdette igéit. A nép sersegtül tödült fel, s a kiket meggyőzött hitének szentségéről, azok kardot kötöttek oldalukra s beállottak táborába, hogy az új hitnek a mestani birodalomban vér aran is érvenyt és elismorést szerezzenek. Musztafa észrevétlenül tunt elő mint veszedelmes riválisa a profetaik utódjának I. Mohamednek: Serege oly nagyra növekedett, hogy megmérkőzhetett már-már a szultánnal, a kit ha sikerül legyőznie, bizonyára a trónt is elnyerendű, mely esetben a féhold mellett ott nyugodt volna a drámapály: minaretek karcsu tornyain a kereszt, s a müezzin „Allahu Akbar” helyett keresztény szlozsmát zengett volna. Ily körülmények között a szultán sietve gyűjtött sereget, melynek vezényelt első szultán hára Muadira, bizony, a lázadó Musztafa ellen küldé. Musztafa serege győzelemről győzelemre haladt. Nikaéában régi ismerősére Mahmudra talalt, a kiből föledett ismét a magyarávgyas, s beállott Musztafa seregébe. Mahmudnak egyetlen leánya volt, Fatma a keleti szépek szépe. Mahmud rá akarta bírni a profetát, hogy leányát vegye nőül. A rángó profeta azonban sokkal inkább el volt telve saját boldogságára gondolni is meré-
vel, hogy sem a saját boldogságára gondolni is meré-
szel volna.

logházak az alsóbb néposztályt segítő üzleti vállalatokká változtassanak által. Volt idő, midőn a zálogüzlet nagy szerepet játszott, mert hiszen fejedelmek koronáikat is zálogba tették, ma azonban a legszegényebbek, a koldusok niveaujára süllyedt. A zálogüzlet a hitelnek ugyszóvalán hamupókéja, de éppen ezért bír fontossággal és azért, mert arra kellene szolgálnia, hogy az alsóbb néposztályt a hitelszokásaira nevelje. Kívánatos, hogy senki sem szorjúljon zálogházra, de ez csak egy lehetőség, ha e zálogházak felruházatának a hitelintézetek jellegével, melyekkel összeköttetésben lenni nem szűgyen, és melyeknek a zálogtárgy mellett a személyeket is tekintetbe kellene venniük.

Hogy a budapesti zálogház is mily keveset tesz az alsóbb, reászoruló néposztály érdekében, elegendő, ha rámutatunk egy hírneves talán hasonló, de berendezés és üzleti szokásaira nézve előnyösen eltérő párisi intézetre. A párisi nagy zálogintézetnek két fiókján kívül, van 24 kiségitő osztálya és 14 meghatalmazott ügynöksége. Ez intézet állandóan virágzik, a legnagyobb üzletmenet ép úgy, mint a válságok és üzleti csend alatt. Az intézet a kisiparosoknak bankja, ezek képezik állandó klienturáját és nem folyamodnak a különböző leszámítolók mindenütt gyanus osztályához, hanem fizetik a zálogház loyális kamatait. Összel például az iparos elzalogosítja mindazt, mire nincs okvetlenül szükség. Az olcsó kamatu pénzen beszerzi a szükséges feldolgozatlan cikkeit, újévig előrusítja kész cikkeit és már az új év első hónapjában azon helyzetben van, hogy kiválthatja zálogtárgyait. A párisi intézet ezer és ezer szegény iparosnak lehetővé teszi a tisztességes megélhetést.

Ilyen vagy legalább hasonló zálogházi intézetekre egyelőre szükség lenne hazánk városainak is, és ha tudnak kölcsönöket felvenni kaszárnyák, hidak stb., különben szükségesek építkezésekre, a humanitás szempontjából, de saját érdekében is, nem lenne felesleges kisebb-nagyobb kölcsön segítségével felállítani városi zálogházat is. A proletáriatuson, mely a vidéki városokban is már oly ijesztő mérvben elszaporodott, lényegesen és ha a szegény iparos olcsó kölcsönt kaphatna, ezáltal jobban lenne rajta segítve, mint az ipartörvény bármily módosítása által. A városi hatóságoknak segédkezet nyújthatnának a vidéki takarékpénztárak és általában pénzügyintézetek. Ha ezek vennék az ügyet kezökbe, az intézmény bizonyára szolid és erős alapot nyerhetne és adminisztrációja sem járna oly nehézségekkel, mintha a pénzüzlettel teljesen járatlan hatóság önmaga alapítaná. Tehát választva, közös erővel ragadják meg az eszmét, hajtsák végre és oly érdemet szereznek magoknak, mely maradó és örök hirdetni fogja a megteremtők nevéit.

„M. P.”

A mostoha gyermek.

Nem borjúja, nem nyulja; tartja a példabeszéd. Valóban elszomorító latomány nézni, mint görnyed a mostoha gyermek a munka alatt; míg testvére minden környezetben részesül. S mégis mivel szokta a mostoha anya mostoha gyermekét elvezett fáradságos munkájáért jutalmazni? Lábrugás a rendszerinti jutalom.

A mostoha gyermek huz-von, az édes gyermek az anyai szeretet minden málasztásával elárasztatik. Az édes gyermek az anya által elkényeztetik; a mostoha gyermeknek sem éjele, sem napjalla.

Az ekkép elkényeztetett testvér látva anyjától az igaztalanságot, mostoha testvére iránt a legtöbb esetben igazságtalan; mert hiába a gyermekkel született jó tulajdonságok csak a jó nevelés által édesgethetnek ki magából a gyermekből.

A mostoha gyermek iránti rossz és igazságtalan bánásmódot a családi életben minden ember tapasztalhatja. Az emberi gyarlóság e neme sok keserűséget okozott már az emberekben és nem egy helyütt feldulta a családi élet szentélyét. De mindamellett kimenthető; mert ennek okozója mindig csak egy ember: a mostoha szülő. De ha egy ország képviseli a szülőt; ha egy országnak vannak mostoha gyermekei; ha egy ország bányik el polgárainak egy részével mostoha anyaként: a tévedés nem egy könnyen menthető.

Mai napsg a zsidó mindenütt mostoha gyermek. Az anya a haza oltárára sok áldozatot kíván tőle. Meg is teszi. Fáradság éjjel-nappal. Nem riad vissza sem a pénz, sem a véraldozattól. A tudomány és szepművészetek mivélése által az anyának dicsőségét, hasznát és becsülést szerez. A kereskedelem folytatólásán megakadályozza, hogy az ország saját zsirjában megfuladjon. Közémpír és földműveléssel az ország vagyónát szaporítja.

Mindenütt és mindenben ott látjuk ezt a mostoha gyermeket, a zsidót. Mint fárads, mint pereg le homlokáról a véres verejték! És ki hinne?! Napi bére a megvetés.

Ha a zsidó annyira vitte, hogy tudomány, jellemé és egyéj jó tulajdonságai polgártársainak érényei fölött szembeszökően kimagaslik: akkor azt mondják hozzá, belóled még ember les; de előbb ki kell keresztelkedned.

Ha egy keresztény a másikat aljasan rágalmazza, avval védekezik: édes drága barátom, hisz nem téged ábrázoltalak megvesztegethőnek, hanem a zsidóság az a megvesztegető. És a mentegető azt tartja, hogy excusálta magát; mert azt csak senki sem veheti rossz néven tőle, ha a zsidóságot rágalmazza.

Ha a „Függetlenség” a nyiregyházi esetről közöl koholt híreket, soha sem teszi közé másként mint azzal a megjegyzéssel, hogy ilyen meg amolyan a zsidóság. A Függetlenségnek ezt megtenni szabad;

hisz csak a zsidóságot érintik rut pszichológusai és rágalmazásai.

Ha találkozik egy zsidó, a ki büntetendő cselekményt követ el: a zsidóság és annak vallása tétetik e miatt felelőse.

Ha esetleg a zsidók könyveit közt egy rossz is akad, e miatt a zsidóság és vallása kárthatatandó. Szóval a jó, tudományos, becsületes és hazafias zsidó, az nem zsidó; de a rozslékü ember még ha kikeresztelkedik is, az a zsidó.

Bizony az emberi természet gyarió. Képzeltető-e, hogy az ily bánásmód a mostoha gyermekben csupán szeretetet fog nevelni? Nem-e fáj és mély sebet okoz minden jobbjézés embernek, ha igaztalanul lenéztik? A seb pedig látat okoz, mely az egészséges vérkeringést megakadályozza.

Nekünk magyaroknak azonban az egészséges vérkeringésre nagy szükségünk van. Ne lójkunk el tehát senkit tőlünk, különösen ne azokat, a kik szívvel-lellekkel a miénknek vallják magukat, és a kik számára e hazán kívül nincs hely.

Nekünk magyaroknak jól felfogott érdekében áll immár abahagyni a társadalmi élet amaz igaztalan kinövését, melyet a példabeszéd akként fejez ki: „ha te ítőd az én zsidómat, én ütöm a te zsidódat!” Bizony úgy vannak a zsidók, hogy még akkor is, midőn valaki védelemezti őket, szegény hoz reájuk. Nem-e meggyalázó dolog a törvény, a humanitás és XIX-dik század daczára arról tanakodni, valjon méltatlanul támadatik-e meg a zsidóság?

Értjük, ha az mondatik: vannak a zsidók között család, gazemberek, uszorások, tolvajok, rablók és rablógyilkosok. Ezeket irtani kell; de nem értjük, mi köze ehhez a zsidóságnak?

Értjük, ha az mondatik: hogy a hajdani zsidó litteratúraban vannak művek, melyekben tévtanok vannak hirdetve, és hogy ezen tévtanok megkritizálándók; esetleg az ily könyvek betiltandók; de nem értjük, mi köze ezekhez a jelenleg élő zsidóknak?

Értjük, ha a keresztény azt mondja: evvel a zsidó — csalóval nem akarok közlekedni, — ezt a zsidót nem tőrom meg körömben; de nem értjük, mi köze a csaló zsidóhoz a zsidóságnak?

Egyszóval e társadalmi előéletnél a generalizációk sem értelme, sem jogos alapja nincs. De másrészt politikai tekintetben sem helyes, mert valóban az ily társadalmi baj nem neveli a hazafiakat és csakugyan arra vezet, hogy a keresztény elhíhetti a zsidóval, hogy ez utóbbi nem lehet magyar.

Bizony nemcsak a szellemi életben, hanem az anyagi világban is tapasztaljuk, hogy két tárgy, ha távol tartatik egymástól, össze nem forrhat. Nagyon is indokolható tehát onnan távol maradni, a hol az embert nem látjuk szívesen. Önérzetes ember talakodó nem lehet, annak lennie nem szabad.

„Ingó sajkát akarsz e szív zajongó
Hullámaiba vetni? Érzehajó
Kell abba: az igazság . . . Tartsd meg ot!

Nem, Mahmud, én nem várok jó napot.
Az én hajom színtek között halad,
S ha nap derül is rá — miként remélem —
A szerelem sajkáján nem fecsérelm.

Mahmud elég! Mondottam már neked:
Nem jeges e kelbel, nem tűz lobog,
S talán ha szítom szenvedélybe csap.
De lényemet, e rövid földi létet
Eladtam én egy égi hivatásnak,
S félo nehogy új tartozást tegyek,
Melyet már megfizetni nem tudok.”

Midőn azután Mahmud megnegyzik látszólag abban, hogy a proféta leányát ne vegye nőül, arra kéri, hogy legalább nézze meg, kit tászt el magától, s fellebbenti Fatme fátólyát.

Musztafa. (Visszatérőül) Álláh, e fény! E mennyei sugárzás!

Takard le ezt azt arczót: megbólv!
Ne még! Hisz ő is földi lény, miként én.
(Megragadja kezét) Egy halhatatlan lélek benne is él.
S nem bűn hangy szemeim rávetem.
Beszélj, hadd hallom hangodat, beszélj!

Ah, milyen édes, édes hangja van!

E hölgyet rejtél el szemeim elől
Ne lássam ot soha, ne ingadozzam.
Előre híveim! Ne lássatok
Ha csak nem mint örökké áldozót!
Előre, tel, hitünk szent harcra int.

Ezzel végződik az első felvonás. De Mahmud nem mond le tervéről. Szentül hiszi, hogy Musztafa trónra jut, s akkor ha leánya a szultán neje les: a hatalom az ő kezébe fektetik. Ezért tervet kohol leányával, kirol melleleg megjegyezzük, hogy a profétát nem szereti. A leány egy alkalommal meglátta Muradot, a szultán fiát, s azóta rajongó szerelennel telt el iránta. Miután azonban reménye sem lehet arra, hogy valaha Murád háremébe jut, készséggel engedi magát atya által eszközöl felhasználni. A terv abban áll, hogy éjjel, midőn a proféta sátrában szendereg, a leány látogassa meg, s színeli szerelmével bódítsa el esztét. E mutatványunk ezen jelenetet adja elő.)

MÁSODIK FELVONÁS.

(Stylarion hegy. A háttérben a Fekete hegyesg csusza. A bérceken a hívók táboroznak sátrakban lobogó tűzek előtt. Alkonyodik. Elöl a szín baloldalán Musztafa sátra, jobbról Mahmudé úgy elhelyezve, hogy a bejáratok egymáshoz szemközt s az oldalfalak a láttérre nézzenek. A sátrakat felhőld és kereszt láttéri. Több helyt feszület, Mindenféle orok.)

Musztafa. (Egyedül sátrában. Ledől pamlagára, kezei koré temeti arczat.)

Nem hát, most egyedül vagy isteneddel!

Nem látja senki lelked nagy keservét,

S a panaszos szó, mely kitor szívedből,

El nem szigteszti, mikélt te tanítál

Szenvedni s túrni. S hogyha elszalasztasz

Némely igazolást kívánható szót:

Magadnál s istenednél mented azt.

Ah istenednél a ki látta jól,

Hogy szívedet egy mérges szenvedély

Kinozza, gyótri, s hogy a tiszta lélek

Bár el nem tudja fojtani, de túri,

S tápot nem ad neki. Ó, mondd te isten!

Mért kelle azt az arczót látni nekem?

Kisérlét ez vajj! oly erős-e lelkeim,

Hogy ellenállni tud a szív szavának?

Kivántad látni vajj! az vagyok-e,

Ki küldetésed teljesíteni tudja?

Ó, tudtad azt, és láttad lelkeimet,

S erőt már előre latba tetted.

Mért kelle hát az arczót látni nekem?

Ah, szemsugára, mint égő kanócz

Tűzakra szélén — ez a szív az akna,

Mely a kanócz tűzétől lángragyult

S izzó heve jaj! mindent szerte dul.

(E közben Mahmud rábírja Fatmet, hogy menjen a proféta sátrába.)

Avagy talán nem is bűn tévedés

Szeretni ily kiirtthatatlan hévvel?

Ugy értem, végtelen gyönyörbe fulok,

Ha engedek e győtre szenvedélynek.

Csak gondolatban is szeretni ot

S viszonzerelme tengerében uszni,

Ez is — ha nem csalódom — oriássá

Tesz engem s új erőkre gyújtja lelkeim.

Miért tehát e szörnyű küzdelem?

(Égtele) Ó, adj erőt, egyetlen biztató szót!

(Fatme belép gonddal, eszre nem veszi)

Mily vérszes hangzót, ha nem szeretne!

Ha csak parancsa valja a szerelmet.

Fatme. (Hozzá rohan, megragadja kezét, letérel előtte)

Nem! Szíve mondjá, hogy szeret, imád!

Musztafa. (Feláll, hevesen) Hogy? Fatme itt?

Fatme. Proféta ne tásztis el!

Látom, te sem vagy köszöndör. Szívedben

Épugy lobog a szenvedély, miként

Enyémben, és hallám: szeretsz te is!

Musztafa. Kelj fel! Megszégyenítél. Hallgatóztál.

Kilested titkomat, s mit megtudál,

Mindéből a tanúság: hogy ne idegenítsük el a zsidóságtag magunktól, mert Széchenyi szerint: még a felakasztott apagyilkost is meg kell siratnunk, ha magyar volt; olannya kevesen vagyunk.

Buchwald Lázár.

KÜLÖNFÉLÉK.

Bikar Márk zombori gazdag magányzó és a zombori takarékpénztár igazgató-tanácsosa folyó hó 7-én 62 éves korában meghalt. A temetésnél a takarékpénztári tisztviselők és az igazgató-tanács testületleg vett részt.

Palánkáról tudósítják lapunkat: Kolm Adolf ottani kereskedő magán borszoból egy csendőrt agyonlőtte. A tett után golyót ropított agyába. Közelebbi részletek lapunk jövő számában.

A Kossuth Lajos nagy hazánkának születése 80-ik évfordulója alkalmából készült „Emlék Album” áttayajási határideje küszöbön áll s még számtalan aláírási-ív van kint a közönség körében, — minthogy pedig az Album e hó 15-én be lesz kötve, felkértem az ívtartókat, szíveskedjenek az aláírási-íveket bármily eredménnyel is folyó hó 12-ig beérőzőleg hozzájuk beküldeni, minthogy e határidőn túl érkező aláírók neveit a legjobb akarat mellett sem fogom felvehetni az Albumba. Budapestén, szept. 6-án 1882. Halász István a Kossuth Album tervezője és készítője.

Sikkasztás Zentán. Magyar Báld Zenta város adóvégrehajtója folyó hó 7-én 5623.kig. 1882. sz. alatt feljelentést adott be **Branovácsky Ignác** ugyanottani városi adópénztáros ellen, vádolván nevezettét, hogy több adófizető polgárait nagyobb összegeket vett fel, mint tényleges adótartozást, sok esetben pedig a beszédett adót nem könyvelvén el, azokat elikkasztotta. A sikkasztott összeg mennyiségét majdan a vizsgálat fogja megállapítani, a nekünk beküldött egy pár bizonyíték után következtetve, pár száz, de lehet, hogy ezrekre menő összeget tesz ki. — Reméljük, mire e sorok napvilágot látnak, elvezette hivatalos állását már fel leendő függészet és eleven a legszigorúbb vizsgálat megindítja.

Lópor a kirakathban. A Falzone Gustáv fele üzlet kirakathában két zacskocska lópor kedveskedik az omozus sejtlemének hajlandó publikumnak, és midőn elárulják azt, hogy Falzone ur üzletében lópor is kapható egyszerűs mind nem zárják ki azt a lehetőséget, hogy valamely véletlen vagy szándékosság folytán fölröbbantatnak. Jó volna azt a lóport valamely zárt helyiségbe rejteni. Katonáknál ugyancsak skrupulusos óvatossággal őrzik a lóport.

A drézai antiszemita kongresszuson Magyarországról részéről Istoczy Gyozo, Onody Géza és Simonyi Ivan orsz. képviselők fogtak részt venni. — A nevezett urak e napokban utaznak Drézba.

Akkor és most. Mielőtt a lóptemezei orsz. teoboldát fölepítették, az elmebetegek száma az egész országban alig haladta meg az 500-at. Most pedig az elmebeteg országos statisztikája 14.000-et mutat. Legtöbb örültek a börze látogatók szolgálatnak. Hja az a „Krach”!

Schönstein Sándor állami mérnök jegyett váltott Rosenberg Izabella kisasszonnyal Szabadtán.

Jókai, mint lelkipásztor-jelölt. A „Székely föld” beszéli a következő vidám történetek: Midőn koszosur költőnk, Jókai Háromszék megyében utazott, meglátogatta Nagy-Borosnyó községet is. A jó székely nép áhítattal hallgatta a költő egyszerű, szivig ható szavait. Az egyikük lelkesülten így kiáltott föl: „Mely édesen önlék ennek az urnak szájaból a beszéd! Ilyen pap kellene nekünk!” Ezt meghallotta egy tréfiás fiatal ember, s így szolt az atyáknak: „Bizony szívesen is jönné, mert csakugyan lelki pásztor ő; aztán most éppen állás nélkül van.” Erre aztán a jó székely atyafiak komolyan vették a dolgot. Összegyűltek, tanácskoztak s már éppen felkérték készülték a nagy költőt a lelkipáztorság elfogadására, midőn a környékbeli földesur, kinek tudomára jött az egész történet, felvilágosította a jó népet. Azóta van nagy szomorúság Nagy-Borosnyón.

Hány ház épült Szegeden? Szegeden az árvíz és a rekonstrukcionális munkálatok megkezdése óta mai napig ezer kilencszáz negyven ház épült föl teljesen. Minthogy több száz épületben serényen foly a munka s nagyon sok háznál csak fénytelten munka van még hátra, hogy az teljesen elkészültek legyen mondható, a főnebbi számot bátran 2000-re tehetjük.

Andrés Jakab az új verbászi ut építője — mint bennünket Verbászról értesítnek, daczára annak, hogy anyagi tekintetben jóval a többi vállalkozók alatt áll, mégis legelőre haladóbb az ut építésben minké oka, hogy a többi vállalkozók ismerve szolidaritását és becsületességét korlátlan hitelt adtak neki.

Halalozás. A magyar bírói karnak gyásza van, egyik legfőbb méltósága, a curia másodelőke Fábry István 72 éves korában meghalt bátfanyarúli családi birtokán, a hol makacs gyomorjába ellen kerülést üdülést. Fábr szerepese a közélet mezején évtizedekre terjed; a legkülönbözőbb minőségben szolgált a hazát s kiváló elméleti s gyakorlati képzettségének, jogi ismereteinek és jellembeli kitűnőségének köszönhető, hogy — egyszerű polgári család fia — a magyar bírói bír egyik legelső polczára emelkedhetett s királyi, hivatalársai és a szak-körök elismerését egyaránt kivívhatta. Fábr a legfőbb kiutáratások részese volt; bírt a titkos tanácsosi méltóságot, az első osztályú vaskoronarendet, a Lipót-rend nagykeresztjét s állásban, melyet a curia élen elfoglalt, a magyar bírói karban csak egyetlen, t. i. az országbírói méltóság előzte meg. Müködése, állása természeténél fogva, nem volt zápos; a nagy közönséggel közvetlen érintkezési pontjai alig voltak, mindazonáltal szereplése nagyhatású volt s neki, a ki a felsőbb bíróságoknak az alkotmányos aera beállta után való szerveződését kezdve azokban mindig a legelsők egyike volt, kiváló rész jutott azon jó hírnév megteremtéséhez, melynek a magyar igazságszolgáltatás felsőbb fórumai örövendek. Ravatalánál családja s bírói tarsiás gyászában osztozik mindenki, a ki a magyar igazságszolgáltatás a kiváló férfianak müködését ismerni s méltatni tanulta.

Sándor czár özvegyéről, Jurjevskaja hercegnőről, ki gyermekeivel a mult hónapban Kissingenben idözött,

a következő jellemrajzot közli egy bécsi lap: „A hercegnő — írja a tudósító — ezeltől két hetel Biarriacha utazott, hogy a tengeri fürdőket használja. Sokszor láttam őt a sétányokon, sétakocsizás alkalmával s utjában a úró felé, de minél többet láttam, annál inkább csodálkoztam a leírásokon, melyeket külső megjelenségről olvastam. Némelyek nagyon csúnyának, mások ismét sugár termető szépségnek festették le, sőt sokan csodás „aranykőcs hajáról” is megemlékeztek. Mindezekből mitsem láttam. En őt se szépek, se pedig csúnyának nem találtam. Alakja azonban méltóságos, bár árulja a szenvedőt; arca eléggé érdekes, de az első tekintetre egész egykedvűen hagy, úgy, hogy nem érti az ember, miképvé fogja annyira belibmeselni egy czárt, ki pedig valóságos isten birodalmában. Kedvességével és szelidiségével bizonyára nem. Kis, szürke szemei nagyon okosan, de nagyon hidegen fénylenek s rendkívüli büszkeséget árulnak el. Szemeinek teljesen megfelelő szája is, de csodaszép hajat, bármennyire igyekeztem is rajta, sem aranyosnak, sem szökének nem találtam, hanem igenis egész közönséges gesztenyeszínűnek.

Temesvár város szeptember hó 16-án ünnepli meg szabad kir. városá váló emeltetésének évszázados jubileumát, mely alkalmával többrendű ünnepekségek lesznek Temesváron. Roth Nándor temesvári kir. főügyész a „Délmagyarországi Lapok” legutóbbi számába vezércikket írt ezen alkalmáról, s cikkében arra hívja fel Temesvár város polgárát, hogy a nagy jelenléseünnepet valami nagyobb szabású eseménynyel örökítsék meg. Ép ez időbe estk és a városban tartandó országos lövész ünnepély is ugyanakkor lesz a délmagyarországi gazdasági kiállítás is. Roth Nándor ezzel zárja be cikkét: „Rendezzünk mi is tehát, ha nem is oly nagyszabású, de körülbelül oly alapokra fektetett és megközelítőleg oly beosztású néptüneményt szept. 16-án, minő most volt a szent-istvánnap Budapestén.”

Electro-technikai kiállítás Münchenben. Mintegy folytatásul a tavaly Párizsban tartott kiállításnak, nem régebben Londonban is volt, egy „electro-technikai” kiállítás; Becsben most tervezik, Münchenben pedig jelenleg van készülében — a legközelebbi időre egy ilyen kiállítás, mely a folyó év őzén mindenesetre meg fog tartatni. — Ezen kiállítás különösen érdekelnek ígérküz azon kísérletek által, melyek programmszerűleg kiterjesztetnek oly készülékek bemutatására, melyek az electromos áram létesítésére, gyűjtésére, vezetésére és mérésére szolgálnak, — átkerjesztetnek továbbá a kísérletek az electromos áramnak a telegrafnál való alkalmazására, a hang átvitelére, vezetésére, világításra; kö-hátszatra és elektronikus vegyészetre, erők létesítésére és átvitelére, a földmívelés terén, ugyint az ipar különféle ágában való felhasználására. Szándékban van hat különféle világításmódot bemutatni s a berendezéseket akként eszközölni, hogy a különféle világításmódok között egy részről és az electromos világítás és gazvilágítás között másrésztől, az összehasonlítás szembetűnően eszközölhető legyen. Minden világításmód egy külön utczában leg bemutatattni. A kísérletek idejéül szept. hó második fele és okt. hó eleje van kitűzve.

Nem hogy sietve vitted volna el
Imé, te még szemre hányod azt!
Nem ez: még térdre rognyi is tudál,
S könyörgeni, mint hitvány fereg . . . Ah,
El innen! Fatme nem te vagy . . . nem az,
Ki Musztafát legyőzni tudta von' . . .
Menj s vidd jutalmul büntetés helyett,
Hogy meggyógyítád a profeta szivét!
Fatme. (Felgriek, sértett hímásg dühével)
Mit, ezt nekem? Gyalázat, ó, gyalázat!
Utallak, mint veszett ebet, te ocsmány!
Nem hogy mint fenevad letápos, —
Szerelmi lángban hoztam e szivet,
S vetém le lábaidhoz, és ha lelked
A vipera mérgétől duzzadoz,
Hogy öld meg, ánde ne hogy meggyalázd.
S te rá postást! . . . Oh! nem Musztafa,
Nem a profeta az, ki ezt tévé.
Oh, annak lelke hóféhér s szelid,
S a bünt is szeretettel oltja ki.
En Fatme, megtagadlak Musztafa,
Nem a profeta: szörnyeteg vagy, ordog.
(Menni akar, Musztafa gorocsosan ragadja meg karját és visszatartja)

Musztafa. Maradj! nem érdemltem ilyen átkot!
Tele van szived büni- és szenvedélyvel.
Javulnod kell: így nem bocsájtalak.

Fatma. (Látva, hogy erősen tartatik, már most minden áron mek-nélküli akar Musztafától)
Eressz, eressz! egy tengerár dagad
Keblembe, mely forrong s kitörni vágy.
Dögvézes itt a lég, megmetélyez.

Musztafa. Leány imént lábammal térdpeltél
Szerelmet esdve.

Fatme. Tolod oh pokol!

Musztafa. S oly hírtelen meggyölöléd?
Fatme. Te kérded . . .
Musztafa. Nem tiszta szerelem lakott szivedben.
Musztafa. De átesapott kristályos gyüloletbe!
Musztafa. Lásd Fatme én szeretlek!
Fatme. Utállak!
Musztafa. Oly irthatalan, mely szerelmi tüzvel,
Hogy csaknem elefejtém küldetésem,
S a küzdelemben majd megörülök!
Fatme. S e nagy tüzet szivem nagyobb tüzével
Kioitam ugy-e? Lám meggyógyítalak?!

Musztafa. Hogy megálánzi tudtad önmagad.
Fatme. Ó bár ne láttam von' szép arcodat.
Te mondd, megaláztál önmagad?
Ha oly igaz szerelm lakik szivedben
Miként enyében: felémelsz vala,
És megantitod lelkemet: szeretni, —
Szeretni és szeretve büszke lenni!
De nem! Te eltapostál, meggyaláztál!
Jaj, mily szavakkal illetel te*engem.
Ó, Fatme akkor máskép tud szeretni.
Ha Fatme szive egyszer megcsalódik:
Nem gyögyül olyan könnyedén, miként
E kokenyém sziv . . . Fatme, meghal akkor!
(Tört ránt ki övéből, Musztafa kiragadja kezéből.)

Musztafa. Hah! Mit akarsz? Ó, Fatme, Fatme!
Mégsgyenyenülve állok itt előtted,
S bocsánatodért esdek drága hólyg!
Fatme. Mi új kinokkál, kívánsz gyötreni?
Most visszakéred, a mit eltasztál.
Ó mert nem hagytl halni? mert habár
Meg is aláztam egyszer önmagam,
De hogy e félreismert, s meggyalózott
Szivet, ha mint megismert drágagyöngyöt
Kívánják vissza, — most ne adjam én;

Oly büszke lenni immár megtanultál.
S neked nem adni, mi: csak téged illet,
Kinosh halálnál, kínos rút halálnál . . .

Musztafa. Ó Fatme, légy kegyesh, mint én válek,
Vakot vakágra büntetni nem
Szabad . . . lehult a hályog . . . most hibámt
Ah, engedni helyrehoznom. Én szeretlek,
Imádlak Fatme, most még szenvedélyes
Hével, szerelmem s viszszerelmed
Esdem.

Fatme. Nem, Musztafa, ily gyogyulékony
S ismét beteg szivet ne adj nekem
Sorsom: szeretni téged s meghalok
Inkább mintsem hajlongó gyenge nádszal
E szerelemből szívja nedvet!

Musztafa. Megvetsz tehát, ki még előbb könyörgtél.
Legyünk tehát a megaláztatásban
Egyenlők. (Térdre rogy.) Így! Nos hát ne vesd
szememre,
Hogy én gyaláztalak, — gyalázz te is!
Mond, hogy szivedre méltó nem vagyok,
Boszud meg hát magad: taposs reám!

Fatme (Mely megálánzi színelve)
Ó Musztafa, ne terdpelej előttem,
Ruhád szegélyét esokkal halmozom,
Hiszen Allah követje vagy, — proféta,
És hódolás illet meg tégedet!
Kéj fel, légy az, mi voltál: Musztafa!
Tovább is az a büszke, sérthetetlen,
Tovább is oly nagy, oly ingathatalan,
S csak egyben légy más: engemet szersz!

Musztafa. (Megalázi) Mindent vesztetek, ó csak tégedet ne!
Fatme. Nem Musztafa, vesszek, s te is velem bár,
De szent hitvednek élni, élni kell.

Musztafa. Való tehát, sokat nyárgál sziveddel,
Légy oldalammal mired; harcban vagy,
Miként bekében és nem bukhatom!

Fatme. E pillanattól kezdve úgy legyem!

Uj kereseti mód. Egy fiatal ember mimádban összebarrangolta Tolná-Barányát de különösen nők körül — visszatámasztó külseje folytán — mindig szerencsésen volt. Eltökéltte magát tehát és hozának ellátogatott leánykeresésre. Hősnök nemcsak a szép nemet imádtá, de egyik fömellékeresete a bőr kezelése volt. Atyja részéről némi segélyben részvétel borkereskedést nyitott és üzletében igen sok italt elhagyott, mert jó maga a leg-többet fogyasztott. Ezen körülmény és még az is, hogy élete párja — kit rut külseje dacára — már azon okból is magához venni sikerült, mivel mostanság a szép nem, már a változatoság kedvéért is — férjhez megy, később drágáltság oldalbordáját meguntá és hősnök ismét földönfutóvá lett. Összetette holmiját és főhándult Budapestre; itt is próbálkozott mindenféleképp kereset-höz jutni, de mint hogy semmikép sem boldogult, eltökéltte magát — hogy pénzhez jusson — a Dunába ugorni, és jó eleve a Dunaparton két hajólegényvel egy tervet megbeszéltek, mely szerint őt, — ha a vízbe ugrik, huzzák ki, — Budapestre a Dunába ugrás ép oly keresetforrás, mint a „becsületest megtaláló“ mestersége — ennek foglatosságá abból áll, hogy kis kutyákat ellop, és ha a lapokban közebe lett hogy a ki előkeríti, díjat kap, mint „becsületest megtaláló“ áll elő és díjazza leszá; amannak ha vízbe ugrik, czinkostársai kik őt kiluzzák, jutalomban részvételnek és „becsületest“ osztoznak.

Hogyan kell megmagasztalni az új ötösöket? Egy oszták pénzügyminiszteri rendelet megmagyarázza azt. A cs. kir. hivatalok és pénztárak a most fogalomban levő megmagasztolt ötforintásokat csak úgy fogadják el teljes értékben, ha a bankók akármelyik oldalukon olyan finom átlatós papírossal vannak megmagasztva, hogy egész biztosan kivethető, mikép e pénzjegyek minden részeikben tökéletesek.

NOVELLA-TÁR.

Fenséketlen örvény.

— Igaz történet. —

Írta: Arányi Dezső.

— — — Szemrehányásra nem akarok egyszerű mentséget válasszani, mert sokkal jobban szeretlek, sokkal jobb barátomnak tudjak, sem hogy bővebb magyarázatát ne kívánhatnám hosszú hallgatásomnak. Elmondom tehát neked azon keserű családot, melynek utóze mindig örök marad lelkebben. Leírom neked, mi történt velem az idő alatt, hogy neked nem írtam.

I.

Ismered azon viszonyt, mely köztém és az öreg Tolgyi között fenállott. A jámbor szingizgató annyira bizott bennem, hogy eltávozásod után, a rendezői állomást megtartva, egészen az én vállamra császtatta át igazgatói teendőit. Ezután nemcsak a szellemi, de az anyagi vezetés is egészen reám nehezt. Szívesen tettem. Sőt ambícióit helyeztem ábra, hogy egy ily nagy társulatnak, ha névleg nem is, de tényleg feje vagyok.

Nagyon jó dolgom volt. Tiszteletteljes kereset s az öreg feltétlen bizalma, mely az egész társulat fölé emelt (a mit ugyan a „vén komédiások“ meg nem állottak irigykedés nélkül) oly helyzetbe juttattak, mely kívánni valót sem hagyott maga után.

Ez időben volt nekem Karolinnal olyan viszonyom, mely egészen a főjek hadseregéhez sorozt, de persze — zászló nélkül. Igaz, hogy te is, mások is, gyakran támadatok meg e viszonyt, azonban ez a nő oly híven ragaszkodott hozzám, hogy ok nélkül sohasem akartam vele szakítani. Ilyen állapotban talált engem 1879. szept. havának vége. Z-ben vége volt a színiéletemnek (azert sem „évd“ és én Pestre mentem, hogy a téli társulatot szervezzem.

Hamar elvégeztem volna dolgomat, mert a „színesz tanya“ (ugy hiszem, a Pannónia szaladított senki sem vitatta el e jogos elnevezést) csak úgy hemzsegett a sok szerződés nélkül „nemzet napzamosá“-tól, de nem tudtam azt szerződöttni, mire legfőbb szükségünk volt, t. i. énekesnőt. Pista bácsi is hasztalan játszatta a villanyos sodronyt, denique nincs énekesnő.

Nekem már égett az asfalt a lábam alatt, dacára az esős időnek, mert a társulat mozgósításánál okvetlen honn kelle vala lennem, tehát sürgönyöztem igazgatóm-nak, hogy jöjjon fel e énekesnőért. Ugy is lett; én hazamentem, ő jött fel. Alig voltam otthon egy napig, kapom a következő sürgönyt: „Szerződöttem Ajtay Ilkát. Vasárnap „Falu rosszá“ Holnap otthon lesznék. Tolgyi.“

Na! hala az istennek! csak hogy complett a társulat. Megmutattam a sürgönyt a társulatnak. „Ki lehet az az Ajtay?“ — „En nem ismerem!“ — „En sem!“ — „Ah! bizonyára valami új csillag a művészet égén!“ — Végül megszólalt Földi, Anna, a másodénekesnő.

Megtudva, hogy ő előtte kit hoznak elsőnek, persze megérezte nyelvecskéjét. Volt is rá oka. Olyan városba voltak menendők, melyben tavaly ő óta a primadonna. El is mondta ő aztán a mit tudott.

Hogy ő ismeri. A népszínházban kezdte a színészetet. Onnan elcsapták. Ugyan némelyek azt mondják azért, mert a színház egy magas állású művésznővel batorkodott ő — a kóristán — foilette dolgában veszenyözni, de ő tudja, hogy viselt dolgai miatt kellett távoznia: „Figyelmeztetek, ugymond, minden hülyget, hogy vigyázzon a magára, mert ennek az Ilka kisasszonynak az a legnagyobb passziója, ha az egymáshoz tartozók között zavart okozhat.“

Nem is kellett több a mi hölgyeinknek. Azt hiszem, a világon senki sem képes a féltékenységet oly fokra vinni, mint a szémsző. (En tapasztalatból beszélek.)

Az új énekesnőnek Anna kisasszony már előre megcsinálta — a renométt.

Természetes, én ráim ez nem hatott, de nem is tartozott reám. En egyszerűen beadtam a nyomdálka a „Falu rosszá.“

Még akkor énekeltem hebecorban szorultságból a „népszínműveket.“ Gőndör Sándort még nem játsztam, de mindig vágytam játszani. Csináltam is rá egész új costumot. A magam kedvéért, aztán meg — jegyzém meg mosolygva — a híres öltözékű új énekesnő kedvéért, hadt legyen „Gőndör“ méltó „Finom“-hoz — öltözékben.

Ez estőtörtéknő volt. Elmult péntek, az öreg haza jött, de énekesnő nélkül, kérdésemre azt felelé, hogy szombat este az is megérkezik.

Azonban nem jött. Végre szombaton este — egy héttel később — megérkezett. Nem emlékszem már, miféle darabot adtunk, de tudom, hogy az első felvonás után bejött hozam a nagyvendégő főpinczére és értesített, hogy megérkezett egy kisasszony, ki hozzájuk tartozónak mondja magát és az igazgatóval szeretne beszélni. Rögtön bevezettettem magamat hozzá.

— Ugyan kisasszony, hol tudott ennyi ideig esa — elmaradni?

— Kérem — ön — az igazgató?

— Nem! de megbizotta. Hadányi Rezső.

— En Ajtay Ilka vagyok. Tessék belépni.

Belbék mentem. Még csak most vettem szemügyre. Középtermetű, barna, fiatal 19—20 éves, teljesen és szépen kifejlesztett nő. Arca gömbölyűed, haja fekete, ugyan ilyen színű nagy cénk szempárlak, mely fölött a két gyönyörű hajlása szemöldök, mintegy zárlak látszik feltűzve lenni, mely a szemben felvilágno gondolatot burkítja. Piros ajku, bájos metszésű szája volt igazán hívós mosollyal és a halvány arezből kiváncsian kandikált elő egy nem annyira pisze, mint inkább „fős“ orroska. Az egész hölgy olyan benyomást tett bákra is, hogy „szép.“ — (Fájdalom, nekem nagyon is szép lett.)

— Azért nem jöttem hamarabb, mert igen sok bajom volt a podgyaszommal, de most már rendelkezésre állók.

— Igen helyes! Tehát miben öljart jagsád fölépni?

— Ilk lehetne a „Falu rosszá“-ban!

(Folyt. követték.)

NYILATTER.

Alloítottak melyen elszomorodott szívvel jelentik rokonaiak, ismerőseik és jóbarátjaiknak fellethetetlen leánykájuk, illetve novérék és hűgük

FALCIONE LEONÓRA

elte ötödik évében f. évi szept. hó 8-ik és 9-ike közti esti 11 órakor történt gyász kimulat.

A megdobogtatnák által tetemei ma f. évi szept. hó 10-én d. u. 4 órakor fognak a Rokus-lele árkerben örök nyugalomra tetetni.

Elhunytat siratják a család. Falcione Léonice és neje Falcione sz. Szauerborn Anna. Testvérei: Anna, Ilka, Sámor, Gábor, Lajos, Jozsef és Mariska.

Könyv legyen a hant korán kihalt porai lo!

Felelos szerkesztő:

MÜLLER GYULA.

Kiadók és laptulajdonosok:

Nadasch, Muzsik és Partlics.

HIRBEFÉSEK.

Figyelmeztetés.

Az országos magyar gazdasági egyesület partfő-gasa és felügyelete alatt allo terménybizományi üzlet

Budapest, V. ker. I. sz. (Akadémia-berház) országos termények legelőszerebb értékesítést állomason átvon vagy Budapestben jutányos árak mellett teljesíti. Kónsiganálba áruló kónsionasokot 7 napra 7/4 krajczarórt szolgaj, megke-reseire tevélgazósító költseggimulót, kívánatra üzletmenet-értesítőt küld, cseplési időnyre ajánl:

legf. gépolaj, paraffin-kenőcs, gabona-zsák, ponyvaféléleket.

Buzapaczolashoz I. osztályu rezgáliczot stb.

arjegyek szerint. Rékko 6-10-25 kilos csomagolashan 100 kónként 2 forintot dragabó.

Szavost Testvérek.

Kocsigyártó- és kárpitos-üzletemet

ZOMBORBAN

a bezdáni ut 172 szám alatti (Dávay-kert mellett) helyiségbe áttettem, ezenel tisztelettel kérem a hazai part pártoló közönséget, engem becses megrendeléseivel megtisztelni. — Műhelyemben a

legelegánsabb kocsik, legszebb butorok, továbbá minden üzleti és házi szükségleteinek megfelelő butor és fényüzési tárgyak, üzleti cégtablak

a korigényeknek megfelelő muizléssel készíttetek.

Eddigi működésem alatt a következő nagybecsi megbízók részére volt szerencsém műhelyem gyártmányaitól szolgálhatni: Dr. Alföldy Gedeon, Vujevich Zakár, Gráber testvérek, Lelbach Ádám, Csihás és Szedőly urak, Zombori polg. kaszinó stb.

Főigyekezetem és elvem minden megbízásnak lelkiméretesen megjelenni, kérem ennél fogva a n. é. közönség szives pártfogását.

Tisztelettel

LITTVAY DÁNIEL.

Hivatkozással a fenti hirdetémyre, tisztelettel alloítottak jelentik, hogy egy házban levő kocsigyártó és kovácsműhelyben

mindememü

kocsi, butor és kovácsmunkák elkészítése

elfogadjatik.

Elegáns fogatokat és kocsikat mindig készletben tartunk. Alázatosan kérjük a n. é. közönséget, üzletünket minél gyakrabban be megrendelésekkel megbizni, melyek gondos kivitele mindig szoros kötelességünk leend.

Tisztelettel

Zmekó István és Litvay Dániel.